

Μια φορά κι

ένα καιρό ήταν ένας σοφός γέροντας δάσκαλος.

Είχε βαρεθεί να ακούει τον μαθητή του να παραπονιέται συνεχώς έτσι μια μέρα αποφάσισε να τον στείλει να του φέρει λίγο αλάτι.

Όταν εκείνος γύρισε πίσω, ο δάσκαλός του είπε να ρίξει μια γερή δόση σε ένα ποτήρι και μετά να το πιεί.

«Τι γεύση έχει;» ρώτησε ο δάσκαλος.

«Πικρή» είπε ο μαθητής.

Τότε ο δάσκαλος είπε στο νεαρό να πάρει άλλη μια χούφτα αλάτι και μετά να το ρίξει στην κοντινότερη λίμνη. Ο μαθητής έκανε ότι του είπε. Έπειτα ο δάσκαλος του είπε να το δοκιμάσει πίνοντας από το νερό της λίμνης και τον ξαναρώτησε τι γεύση έχει.

«Γεύση φρεσκάδας» απάντησε ο μαθητής.

«Το αλάτι το ένοιωσες καθόλου;» ρώτησε ο δάσκαλος.

«Όχι» απάντησε ο νέος.

Στο σημείο αυτό ο δάσκαλος έπιασε τα χέρια του μαθητή και του είπε:

«Ο πόνος στη ζωή είναι καθαρό αλάτι.

Η ποσότητα του πόνου παραμένει η ίδια.

Όμως η ποσότητα της πίκρας που δοκιμάζουμε, εξαρτάται κάθε φορά από το δοχείο εκείνο μέσα στο οποίο βάζουμε τον πόνο.

Έτσι,

το μόνο πράγμα που έχεις να κάνεις όταν υποφέρεις

είναι να διευρύνεις την αίσθηση των πραγμάτων...

Πάψε να είσαι το ποτήρι.

Γίνε η λίμνη!»

Όλοι έχουμε την τάση να πιστεύουμε ότι ο δικός μας πόνος πονάει πιο πολύ. Κι όταν πονάμε γινόμαστε ακόμα περισσότερο το κέντρο του κόσμου. Ο εγωισμός αυξάνεται πόσο μάλλον όταν είναι και δικαιολογημένος... Αυτό και μόνο του επιτρέπει να βγει έξω να διαδηλώσει με σημαίες και με ταμπόurla....

Και ποιο το αποτέλεσμα;

Ο πόνος αυξάνεται διότι ως γνωστόν σε ότι εστιαζόμαστε δε συρρικνώνεται αλλά μεγεθύνεται. Όσο μικρότερο το ποτήρι, τόσο μεγαλύτερος ο πόνος. Όσο πιο κοντινή η απόσταση απ' όπου τον βιώνουμε, τόσο πιο απέραντος μοιάζει.

Αν όμως βυθίσουμε τον πόνο μας στη απύθμενη λίμνη του πανανθρώπινου πόνου και μετά κοιτάξουμε τη λίμνη από το απέναντι βουνό θα συνεχίσει να έχει την ίδια ένταση, την ίδια σημαντικότητα και το ίδιο βάθος;

Μια δοκιμή θα μας πείσει.

Πηγές: enallaktikidrasi.com - dkaravasilis.gr